

Nasleep

Harper werd tegen zonsondergang wakker en keek met half samengeknepen ogen naar het gedempte oranje licht dat door de gordijnen haar slaapkamer binnenviel. Heel even – één kort, zalig moment lang – vergat ze wat er de avond ervoor was gebeurd, de avond dat haar zusje was aangevallen en in een soort zeemeermin was veranderd, waarna ze in zee was verdwenen.

Toen kwam alles weer terug. Haar hoofd deed pijn als ze eraan dacht en ze kneep haar ogen stijf dicht.

Nadat Gemma was weggezwommen en Harper alleen had achtergelaten op de aanlegsteiger bij Bernies Eiland, had Daniel zich over Alex ontfermd. Toen ze bij de blokhut waren aangekomen, had Alex bewusteloos op de grond gelegen. Harper had niet gezien wat er was gebeurd, maar het kostte haar weinig moeite zich er een voorstelling van te maken.

Een afgrijselijk vogelmonster stond over hem heen gebogen. Het beest had een bek vol vlijmscherpe tanden en reusachtige zwarte vleugels. Voor ze besepte wat er gebeurde, was het beest van gedaante veranderd en had het de vorm aangenomen van een heel ander monster: de mooie Penn.

Harper had nauwelijks kunnen bevatten wat ze had gezien. Toen Alex weer bij bewustzijn was, was hij ervan overtuigd dat

hij het bizarre voorval had gedroomd doordat hij een hersenschudding had opgelopen. Maar Harper en Daniel hadden hem moeten vertellen dat het geen droom was geweest. De monsters bestonden echt, en Gemma was weg.

Daarna had er voor Harper niets anders op gezeten dan naar huis te gaan en haar vader te vertellen dat Gemma verdwenen was. Niet dat ze zelf begreep wat ze had gezien, laat staan dat ze hem de waarheid kon vertellen; geen enkel weldenkend mens zou het geloven als hij het niet met eigen ogen had gezien.

En dus had Harper tegen Brian gezegd dat Gemma met Penn en haar vriendinnen was weggegaan. Dat kwam aardig in de buurt van de waarheid, maar zelfs dat had hij nauwelijks kunnen geloven. Harper was de hele ochtend opgebleven om haar vader ervan te overtuigen dat Gemma niet thuis zou komen, en dat was een van de moeilijkste dingen die ze ooit had moeten doen.

Harper wist echter dat ze het nog veel moeilijker zou krijgen. Ze had geen flauw idee wat Penn en de andere meisjes voor wezens waren, laat staan hoe ze hen kon stoppen of Gemma kon bevrijden.

Maar met de hele dag in bed blijven liggen bereikte ze niets. Ze rolde op haar zij en pakte haar mobieltje van het nachtkastje. Ze wilde kijken hoe laat het was, maar zag toen dat ze twee gemiste oproepen had van een nummer dat ze niet herkende. Gemma had haar mobiele telefoon thuis laten liggen, dus als ze had gebeld, moest dat met een onbekend nummer zijn geweest.

Harpers maag verkrampte van schrik. Ze was zo moe geweest dat ze niet wakker geworden was van haar telefoon. Snel luisterde ze haar voicemail af.

‘U hebt één nieuw bericht,’ zei de automatische stem. Harper vloekte zacht. Ze zou het zichzelf nooit vergeven als ze Gemma’s telefoontje had gemist.

‘Hé Harper, met Daniel,’ klonk een diepe stem aan de andere kant van de lijn.

‘Daniel,’ mompelde Harper opgelucht. Met haar hand tegen

haar voorhoofd luisterde ze het bericht af.

‘Die zuurpruim in de bieb heeft me je nummer gegeven. Ik wou even weten of je goed bent thuisgekomen en hoe het met je gaat na... eh, nou ja, na wat er vannacht is gebeurd. Ik heb mijn ogen opengehouden, zoals je had gevraagd. Ik ben er met de boot op uitgegaan om Gemma te zoeken, maar tevergeefs. Ik blijf kijken en laat je weten als ik nieuws heb. Oké. Zou je me straks even terug willen bellen? Ik hoop dat het goed met je gaat.’

Harper hield de telefoon nog even tegen haar oor gedrukt hoewel de automatische stem meedeelde dat ze geen andere berichten had.

Ze vond het heel attent van Daniel dat hij haar had gebeld om te vragen hoe het met haar ging, maar het leek haar verstandiger dat ze hem niet terugbelde. Ze moest hun vreemde avontuurtje uit haar hoofd zetten. Als hij iets over Gemma te weten zou komen, zou hij contact met haar opnemen. Alleen dan zou ze met hem praten. Gemma ging voor. Pas als haar zus gered was kon ze aan andere dingen denken.

Harper was in slaap gevallen in de kleren van de vorige dag, die naar zweet en zee roken. Ze griste een schone outfit uit de kast en sloop over de gang naar de badkamer, voor het geval haar vader nog thuis was. Ze had niets toe te voegen aan Gemma's verdwijning, maar wist dat Brian erover zou doorgaan totdat hij het begreep.

Ze waste zich snel en kleepte zich aan. Toen ze terugsliep naar haar kamer, wierp ze in het voorbijgaan een blik in Gemma's slaapkamer. Iets aan de verduisterde kamer brak haar hart. Harper bleef bij de deuropening staan en vroeg zich af of Gemma ooit nog naar haar kamer zou terugkeren.

Harper slikte de brok in haar keel weg en schudde haar hoofd, in een poging het nare gevoel te verdrijven. Natuurlijk kwam Gemma weer thuis. Ze zou net zo lang blijven zoeken totdat ze haar zus had gevonden.

Toen ze bij haar eigen kamer aankwam, slaakte ze bijna een

gil van schrik. Op haar bed zat Alex, die met een treurige blik naar de grond staarde.

‘Alex?’ wist Harper uit te brengen toen ze van de schrik bekwamen was. ‘Wat doe jij hier?’ Ze liep haar kamer binnen.

‘O, sorry.’ Hij hief zijn hoofd op en gebaarde in de richting van de trap. ‘Je vader heeft me binnengelaten. Ik moet met je praten.’

Harper wierp een blik over haar schouder omdat ze min of meer verwachtte dat Brian in de gang stond mee te luisteren, dus sloot ze de slaapkamerdeur.

‘Hoe ging het met mijn vader?’ vroeg ze. Toen pas zag ze de snee in Alex’ voorhoofd. Ze vermoedde dat hij die had overgehouden aan de klap waardoor hij de avond ervoor buiten westen was geraakt.

‘Wel redelijk, geloof ik.’ Alex haalde zijn schouders op. ‘Beetje verdrietig en in de war. Hij vroeg naar Gemma, maar ik heb gezegd dat ik niet weet waar ze is.’

Harper had Alex willen bellen om hun antwoorden op elkaar af te stemmen. Het probleem was echter dat ze niet wisten waar Gemma was, dus zijn antwoord was zo goed als elk ander antwoord.

‘Maar wat was dat nou allemaal gisteravond?’ viel Alex met de deur in huis.

‘Geen flauw idee,’ zei Harper hoofdschuddend. Ze ging in de stoel voor haar bureau zitten. ‘Ik weet zelfs niet wat die... wat dat voor dingen waren.’

‘Ik kan me amper meer herinneren hoe ze eruitzagen,’ zei Alex met een frons. ‘Het is één groot waas in mijn hoofd.’

‘Waarschijnlijk doordat je een hersenschudding hebt opgelopen,’ zei Harper.

Alex dacht even na en zei toen: ‘Nee, dat is het niet. Ik herinner me alles heel duidelijk tot het moment dat we in die grot kwamen en dat lied hoorden.’

Harper had niet meer aan het lied gedacht. Ze herinnerde zich

de woorden niet meer, maar de melodie kwam terug, als een half-vergeten droom.

Van de tijd in de grot was ze ook een paar minuten kwijt. Ze wist niet meer precies wat er gebeurd was, alleen dat ze zich tot het mysterieuze lied aangetrokken had gevoeld. Daniel had haar tegengehouden toen ze in zee had willen duiken om Alex achterna te zwemmen, maar tot aan het moment dat ze weer aan boord waren gegaan herinnerde ze zich niets.

‘Ben je naar het eiland gezwommen?’ vroeg Harper. Ze besepte nu pas dat het zo moest zijn gegaan.

‘Dat denk ik wel.’ Hij fronste zijn wenkbrauwen weer. ‘Ik kan me er niet zoveel meer van herinneren. Ik hoorde een lied en het volgende moment zwom ik in zee, en weer even later was ik op het eiland. Die mooie meiden waren daar, en... en Gemma. Ze kuste me...’ Hij slikte moeizaam.

‘Herinner je je dat wezen ook?’ vroeg Harper.

‘Die vogel?’ vroeg Alex. ‘Ja toch? Het was toch een grote vogel?’

‘Eerder een vogelmonster,’ probeerde Harper hem duidelijk te maken. ‘Maar toen veranderde het monster ineens van gedaante en werd het Penn.’

‘Bedoel je dat die mooie meiden van gedaante kunnen veranderen?’ vroeg Alex. ‘Omdat ze in vissen veranderden? Gemma en die meiden zijn eerst in vissen veranderd en toen weggezwommen?’

‘In zeemeerminnen,’ verbeterde Harper hem.

‘Krankzinnig gewoon,’ mompelde Alex, bijna in zichzelf. Hij sloeg zijn donkerbruine ogen weer op en keek Harper ernstig aan. ‘Een stomme vraag misschien, maar ik moet het vragen. Gemma is toch niet, eh... altijd al een zeemeermin geweest? Ik bedoel, er is toch geen sprake van een familievloek of zo, zoals in *Teen Wolf*?’

‘Nee.’ Harper moest ongewild glimlachen en schudde haar hoofd. ‘Nee. We hebben geen zeemeerminnen of andere mythische wezens in onze familie.’

‘Oké. Goed,’ zei Alex. Maar toen bedacht hij zich en schudde

hij zijn hoofd. 'Nee, niet goed. Als we wisten wat er aan de hand was, zouden we weten wat we eraan konden doen.'

'Dat is waar,' beaamde ze.

'Dus je hebt geen idee wat Gemma, Penn of die andere meiden voor wezens zijn?' vroeg Alex.

'Nee,' moest Harper tot haar spijt toegeven.

'En je weet ook niet waar ze naartoe zijn gegaan?'

'Ook dat niet.'

'Oké. Hoe moeten we Gemma dan bevrijden?' vroeg Alex.

'Nou...!' Harper haalde diep adem. 'We gaan uitzoeken wat het voor wezens zijn en hoe we ze kunnen stoppen. Dan gaan we ze zoeken en nemen Gemma mee terug naar huis.'

Metamorfosen

Harper zat in de bibliotheek achter de balie en hoorde Marcy tegen haar praten, maar ze was er niet met haar gedachten bij. Ze staarde in het niets en piekerde zich suf over wat ze kon doen.

De avond ervoor had ze met Alex afgesproken dat ze verder zouden gaan met hun leven alsof er niets was gebeurd totdat ze Gemma hadden gevonden. Vandaar dat ze die ochtend gewoon naar haar werk was gegaan, ook al was ze liever thuisgebleven om het internet af te speuren naar aanwijzingen over Gemma's gedaanteverandering.

Ze had heel wat sites bezocht die zeiden deskundig te zijn op het gebied van Bigfoot en de Chupacabra, maar niemand had iets gehoord over een bizar vogelmonster dat in een vis-mens-hybride of een beeldschoon tienermeisje kon veranderen.

Tegen de tijd dat Harper die nacht naar bed was gegaan, had ze bijna geloofd dat ze zich het hele voorval had verbeeld. Het moest wel een of andere hallucinatie zijn geweest. Dat gebeurde soms bij mensen met stress. Een andere logische verklaring voor wat ze had gezien was er niet.

'Maar je kunt toch geen bontjas van bassets maken?' zei Marcy. 'Ik ben Cruella de Vil niet.'

Harper schrok op uit haar mijmeringen. ‘Natuurlijk niet,’ zei ze afwezig.

Marcy snoof en tuurde naar haar over de rand van haar donkere bril. ‘Harper! Je hebt helemaal niet geluisterd.’

‘Je bent Cruella de Vil niet.’ Harper keek haar collega aan en dwong zichzelf te glimlachen.

Marcy rolde met haar ogen. ‘Goed gegokt.’

‘Hoezo, goed gegokt?’ zei Harper.

Op dat moment ging de voordeurbel en zwaaide de deur van de bibliotheek open. Harper wendde haar blik af van Marcy’s geërgerde gezicht en zag Alex met grote passen naar de balie komen lopen. Hij had een brede grijns op zijn gezicht, wat een hemelsbreed verschil was met de grimmige uitdrukking van de avond ervoor.

‘Heb je iets van haar gehoord?’ viel Harper Marcy in de rede, die nog midden in een zin over bassets was.

‘Nee.’ Alex’ glimlach verflauwde en hij leunde op de balie voor haar. ‘Maar ik heb wel goed nieuws.’

‘En dat is?’ Harper boog zich naar hem toe.

‘Ik weet hoe het zit.’ Hij begon weer te stralen. ‘Sirenen.’

‘Sirenen?’ Harper fronste niet-begrijpend haar voorhoofd. ‘Politiesirenen, bedoel je?’

‘Gaat het over Gemma?’ vroeg Marcy, die er voor de afwisseling in slaagde bezorgd te klinken. ‘Heeft de politie haar gevonden?’

‘Nee,’ zei Alex. ‘Waar is hier de afdeling Mythologie?’

‘Mythologie?’ zei Harper.

‘Ja, Griekse mythologie, om precies te zijn,’ verduidelijkte Alex. Hij deed een stap achteruit van de balie.

‘Achter in de hoek, voorbij de kinderboeken,’ zei Harper, en ze gebaarde naar de andere kant van de bibliotheek.

‘Mooi.’ Hij grijnsde weer van oor tot oor en nog voordat ze hem kon uithoren, stootte hij weg in de richting die ze had aangegeven.

‘Alex,’ riep Harper terwijl ze opstond, maar hij was al tussen

de boekenkasten verdwenen. ‘Marcy, wil jij het even van me overnemen? Ik wil weten wat hij uitspookt.’

‘Eh, ja, natuurlijk,’ zei Marcy, die al net zo verbluft leek als Harper. ‘Als het met Gemma te maken heeft, moet je er de tijd voor nemen, hoor. Ook al snap ik niet wat mythologie met haar vermissing te maken heeft.’

‘Ik ook niet,’ mompelde Harper.

Ze liep naar de kant van de bibliotheek waar ze Alex naartoe had verwezen. Toen ze zich bij hem voegde, stond hij al voor de kast met mythologieboeken in een exemplaar van Ovidius’ *Metamorfosen* te bladeren. Ze begreep nu wat hij met sirenen bedoelde, maar de puzzelstukjes vielen nog altijd niet op hun plaats.

‘Denk je echt dat het om sirenen gaat?’ vroeg Harper sceptisch.

‘Ja.’ Alex knikte zonder uit het boek op te kijken.

‘Ik weet het niet, hoor. Dat kan toch helemaal niet?’

‘Waarom niet?’ Hij keek haar aan. ‘Het gezang? Daar staan sirenen bekend om. Om nog maar te zwijgen van dat zeemeerminnengedoe.’

‘Dat is waar,’ beaamde Harper. ‘Maar dat vogelmonster dan?’

‘Dat valt ook met sirenen te verklaren.’ Hij sloeg een bladzijde om en begon aandachtig te lezen. Toen glimlachte hij weer en hield haar het boek voor. ‘Lees zelf maar.’

‘Waar?’ vroeg Harper.

Alex tikte met een vinger op een alinea.

Ze begon hardop te lezen: ‘*Maar die zangeressen, de sirenen, waarom hebben zij veren en vogelpoten bij hun knappe meisjesgezichten?*’

‘Zie je wel?’ zei Alex zelfgenoegzaam.

‘Jij herinnert je het misschien niet, maar Penns gezicht was allesbehalve knap toen ze in dat vogelmonster veranderde,’ wierp Harper tegen.

‘Kennelijk klopt het niet helemaal,’ zei Alex, die zich niet van de wijs liet brengen. ‘In het ene boek staat dat er maar twee sirenen waren, in het andere dat het er zeker vier waren. De ene keer

worden ze omschreven als zeemeerminnen, de andere keer als vogels. In geen van de boeken staat het goed, maar dat komt misschien omdat ze telkens weer een andere gedaante aannemen.'

Harper keek hem met half samengeknepen ogen aan. 'Hoe bedoel je?'

'Misschien heeft Ovidius ze in hun vogelgedaante gezien.' Alex wees op het boek in Harpers handen. 'Maar anderen hebben ze blijkbaar als zeemeerminnen gezien. Jij hebt toch gezien dat die meiden van gedaante kunnen veranderen? Het enige wat overal wordt genoemd is hun gezang. En dat hebben we gehoord.'

Harper beet op haar lip en staaarde naar het boek in haar handen. Wat Alex zei klonk logisch. Althans, het had logisch kunnen klinken als het waar had kunnen zijn.

'Dit is mythologie, Alex,' zei ze hoofdschuddend. Ze gaf hem het boek terug. 'Geen werkelijkheid.'

Alex kreunde. 'Kom nou toch, Harper. Je hebt hetzelfde gezien als ik. Dit is zo echt als maar zijn kan. Dat weet je net zo goed als ik.'

'Oké.' Harper sloeg haar armen over elkaar. 'Stel dat je gelijk hebt. Stel dat het... dat het sirenen waren. Is Gemma nu dan ook een sirene? En hoe is ze dat dan geworden?'

'Geen idee. Ik heb de hele nacht op internet zitten zoeken, maar er is veel tegenstrijdige informatie.' Hij gebaarde naar de plank met boeken achter zich. 'Ik had gehoopt dat deze boeken hier wat meer duidelijkheid zouden verschaffen.'

'Hoe zijn de sirenen eigenlijk sirenen geworden?' vroeg Harper.

'Het heeft iets te maken met de wraak van een of andere god.'

Alex richtte zijn aandacht weer op de boeken en liet zijn vinger over de ruggen glijden, op zoek naar een titel.

'Welk boek zoek je?' vroeg Harper. Ze deed een stap naar hem toe om hem te helpen.

'Ik heb een passage op internet gelezen, maar hoe heet dat boek ook alweer... De *Argonautica* of zoiets.'